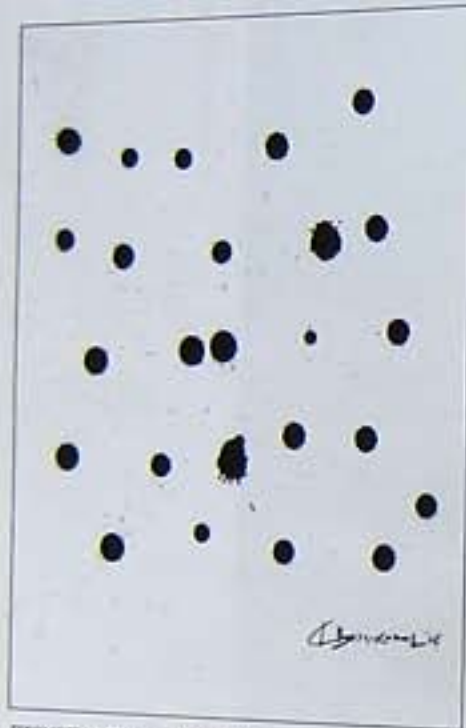

Η γενιά της Βαβέλ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΕΣ Τ. ΒΑΡΥΤΟΠΛΑΧΗΣ

Αν, όπως έγραφε κάποιος Χάινριχ Χάινε, «κάθε εποχή είναι μια Σφίγγα που κοιμίζεται στην άβυσσος μόλις η γη της λιθεί», τότε η δική μας εποχή είναι ήδη στον πάτο αυτής της άβυσσου, ξαπλωμένη ανώκελα, με τα μάτια καρφωμένα στο αμύθητο εξόδο. Ούτε καν κατάλαβε για πότε έπεσε και πώς βρέθηκε εκεί κάτω. Το σίγουρο είναι ότι έπεσε μόνη της, δεν την έσπρωξε κανείς, ακόμα πιο σίγουρο είναι ότι στη δική μας, αυτόχειρη εποχή, δεν υπάρχει αίνιγμα. Η δική μας εποχή έχει τελειώς απομυθοποιηθεί, δεν απομαγεύει. Η ΒΑΒΕΛ το ξέρει καλά αυτό. Η δική μας ΒΑΒΕΛ, το πιο δικό ΒΑΒΕΛ -όπως τουλάχιστον το έχω αντιληφθεί εγώ, που σίγουρα είμαι νεότερη γενιά των συντακτών της-, προσπαθεί να κρατήσει την ασημένια σπ αυτού του αινίγματος ζωντανή. Η ΒΑΒΕΛ κρατάει τη Σφίγγα στα μαλλιά, προσπαθώντας να μας διαφωτίσει ανά τακτά χρονικά διαστήματα σημαίνει να ζεις στο videodrome αυτής της εποχής και να το κερδίζεις. Γιατί εκείνο που μετράει τελικά είναι η οπτική μέτρα από την οποία βλέπεις τα πράγματα: τη Σφίγγα και τη φίλη της την άβυσσο. Κάποια στιγμή, με αφορμή το έργο ενός έλληνα καλλιτέχνη, έγραφε «είναι πολύ δύσκολο να σταθείς όρθιος στην άκρη της αβύσσου». Εμπνεραστεί από κάτι που είχα διαβάσει, κάποια άλλη στιγμή, σε ένα βιβλίο του Κορνέλιου Καστοριάδη: «Το καθήκον ενός ελεύθερου ανθρώπου είναι να γνωρίζει ο ίδιος ότι είναι θνητός και να στέκεται όρθιος στην άκρη αυτής της αβύσσου, μέσα σ' αυτό το χάος που στερείται ορατότητας και μέσα στο οποίο κάνουμε να αναδυθεί η σημασία». Η Σφίγγα η άβυσσος, η ΒΑΒΕΛ και μια κοίφιτα άνθρωποι που θέλουν και επιθυμούν να είναι ελεύθεροι. «Ως εάν» πολιορκημένοι στον Πύργο τους, με πολύ κόπο και μεράκι έχουν ξεκινήσει να χτίζουν εδώ και 25 χρόνια κληρο κτήρια. Ένας Πύργος στο χείλος αυτής της αβύσσου, αφήνει δίπλα στον δεύτερο, καφκικό Πύργο της κοινωνίας. Αυτό είναι για μένα η ΒΑΒΕΛ. Και νομίζω ότι είναι αρκετό.

... Δεν είχε περάσει καμιά ώρα που έγραφα αυτές τις σκέψεις και σπινάω στο δρόμο ένα φίλο μου ο οποίος τυχαίνει να είναι και συνθέτης, φος, ιστορικός τέχνης δηλαδή. Τι έγινε με, τι κάνεις, μου λέει. Τι να κάνω, προσπαθώ να γράψω ένα κείμενο για τα 25 χρόνια της ΒΑΒΕΛ και έχω καλλήσει. Εντάξει, θα το βρεις, αρκεί να μην το κάνεις νοσταλγία. Οχι, δεν νομίζω, του απαντώ. Κοίταξε, μου λέει, είναι απλό: για μένα η ΒΑΒΕΛ ήταν πάντα συνδεδεμένη με μια γενιά, με ανθρώπους που κάποτε γανε αυτό, που διαβάζανε εκείνο. Υπάρχει πάντα αυτό: Η γενιά της ΒΑΒΕΛ. Έτσι δεν είναι; Σκέψου και τον εαυτό σου. Έχεις απόλυτα δικαίωμα του λέω, και τον αποχαιρετώ. Καθώς περπατούσα προς το σπίτι, σκεφτόμουν ότι δεν θα μπορούσα και να μην τον πιστέψω. Βλέπετε, αυτός ο φίλος μου έχει τα χρόνια της ΒΑΒΕΛ. Είναι ακριβώς 25 χρόνια.

Χριστόφορος Μαρίνος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΕΣ Τ. ΒΑΡΥΤΟΠΛΑΧΗΣ

246 ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ